

Нести добро людям - життєве кредо Анни Ступницької

У нашому місті проживає багато людей, життя котрих уособлює в собі сторінки історії нашого краю. Про костопільчанку Анну Ступницьку наша розповідь. Вдивляюся у мудрі очі співрозмовниці, яка поринає у спогади своєї молодості... Життя у жінки було не із легких, як і у більшості людей того покоління, долі котрих обпалила війна та різні політичні потрясіння. Дивуюся її силою духу, неабиякою любов'ю до життя, до рідної України.

Яскрава зірочка Анни спалахнула на небосхилі у свято із свят - Різдво Пресвятої Богородиці - 21 вересня 1926 року. Вродлива весела молода дівчина знайшла свого судженого Григорія, молодята повінчалися на Покрову, адже, як співали українські дівчата: «Свята Покрівонько, покрий мені голівоньку», просячи у Богородиці вдалого заміжжя. І Матінка Божа покрила їхнє подружжя своїм незримим рушничком щастя.

Звичайно, у житті, як на широкій ниві, все було: і усмішки, і сльози, бо нелегка доля дісталася українським жінкам.

...Пізня осінь того далекого 1946 року видалася сніжною. На підводі з чоловіковим братом Романом молодята поїхали на гостину до тітки Наталки у село Рудню. З особливою теплотою згадує моя співрозмовниця про неї.

- Тітка Наталка виринає з моєї пам'яті ніби уособленням української жінки-полісяночки: висока, струнка, з великими виразними сірими очима, вбрана в український національний одяг: вишиванку, головний убір називався

валася квітчаста хустина). Запам'яталася хата, яка була типовою для XIX століття: дах, покритий солом'ю із жита, яке жали серпом, зв'язували у снопи, молотили ціпом, солом'ю ж складали у кулі (великі снопи). Із солом'и в'язали снопочки і ними покривали дах. Посередині під стелею був підвішений мішок із товстого полотна з подвійним бляшним дном на чотирьох дротяних очіпках. На верхнє накладалися скалки лучини, яку господарі підпалювали із настанням темряви. Довгими зимовими

вечорами Різдвяного посту тітка Наталка пряла і вишивала.

Згодом до сімейного гніздечка Ступницьких лелека приніс двійко синів. Анна гарно співала, як і її мама, а батько грав на скрипці. Любов до української поезії та пісні вона зберігає у своєму серці, майстерно декламує вірші Тараса Шевченка, Лесі Українки, Олександра Олеся, Ліни

дипломом II ступеня як переможець обласного зонального конкурсу-огляду виконавців розмовного жанру «В сім'ї

вольній, новій» та в дарунок отримала ювілейне видання «Кобзаря».

Коли діти трохи підросли, вийшла на роботу в побутокмбінат, де до того часу працював чоловік, Григорій Купріянович, майстром. Декілька місяців була обліковцем.

До роботи ставилася відповідально, про що відзначив під час однієї із перевірок завідуючий фінвідділом. Згодом стала завідувачем ательє. Переглядаємо світлини 60-70 років. Скільки сил, енергії віддала вона підприємству! Спочатку було дві бригади швачок, в кожній працювало по закрійнику - Антон Дідовець та Григорій Ступницький. Потрібно було формува-

одягу. У післявоєнний час багато працівників були інвалідами, людей завжди шкодувала, адже вони потребували особливої уваги і турботи, намагалася по мірі можливості допомогти у вирішенні їх житлових питань. 23 роки трудового стажу промайнували, як одна мить. Оскільки Анна Йосипівна народилася з поетичною і пісенною душею, то всім серцем прагнула до глибокої культури, вирішила вступити до Дубнівського культосвітнього училища на спеціальність «Режисер-клубний працівник». Коли при Костопільському побутокмбінаті створили салон обрядових послуг, зокрема урочистої реєстрації шлюбу та народин, очолила його. Доводилося самотужки розробляти сценарії, намагалася вводити елементи з церковного таїнства вінчання.

Обрядовий салон надавав послуги і мешканцям сіл району. Скільки молодих пар та новонароджених пройшло через добру душу цієї жінки! І для кожної людини вона знаходила добре слово, ніжну посмішку, адже це найважливіші події у житті людини.

Вважаю, що найбільшим покликанням людини на землі є творіння добра, а одвічні християнські чесноти - віра, надія та любов - допомагають нам у цьому. Моя співрозмовниця вдало поєднує у своєму житті ці якості.

На фото: у нижньому ряду в центрі - А. Ступницька; під час зведення побутокмбінату.

Анна НАДСЖИНА